

Arrest

nr. 310 720 van 1 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X op 29 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 18 februari 2022.

Op 25 mei 2022 diende hij in België een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij verklaarde de Moldavische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 14 september 1988.

Omdat verzoeker niet kwam opdagen voor zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd zijn beschermingsverzoek op 13 juni 2023 afgesloten met een beslissing tot beëindiging van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij ging niet in beroep tegen die beslissing.

1.2. Op 20 november 2023 werd verzoeker in Brussel geïntercepteerd bij het plegen van strafbare feiten (feiten van beschadigingen), waarna hij de volgende dag werd overgebracht naar het Gesloten centrum voor illegalen in Brugge (CIB). Daar dient hij op 27 november 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 14 december 2023 werd hij vrijgelaten uit het centrum voor illegalen in Brugge. Op 28 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Moldavische nationaliteit en bent geboren op 14 september 1988 in Tiraspol. U woonde tot 2001 à 2002 in Transnistrië met uw gezin, waarna jullie verhuisden naar Moldavië. Sinds 2015 woonde u vooral in Transnistrië en sinds 2020 bent u er officieel gedomicilieerd. U vertrok uit Moldavië op 18 februari 2022 en reisde via Roemenië, Hongarije en Duitsland naar België, waar u arriveerde op 20 februari 2022. U kwam naar België om geld te verdienen, maar toen u hier was, brak de oorlog in Oekraïne uit en u vreesde voor de onveiligheid in Transnistrië. U vreest daarnaast ook dat u zou worden opgeroepen om bij het leger te gaan. Op 25 mei 2022 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in. U kwam echter niet opdagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat gepland stond op 11 mei 2023, waardoor uw verzoek op 13 juni 2023 werd afgesloten met een beslissing tot beëindiging van de behandeling van uw verzoek. U had zich echter al op 21 maart 2023 aangemeld bij de gemeente Anhée met de verklaring dat u ging terugkeren naar Moldavië. Op 30 maart 2023 kwam u echter melden dat u toch niet zou terugkeren naar Moldavië. U meldde zich op 1 augustus 2023 aan bij DVZ om vrijwillig terug te keren naar Moldavië, maar daagde niet op voor een opvolgingsgesprek, waardoor dit traject op 25 augustus 2023 werd stopgezet. Op 20 november 2023 werd u gearresteerd in Brussel toen u een drankautomaat en het raam van een winkel aan het kapotmaken was. U werd de volgende dag overgebracht naar het CI van Brugge, van waaruit u op 27 september 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in België indiende. Op 14 december 2023 werd u vrijgelaten uit het CI Brugge.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en een formulier van het Rode Kruis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Zo dient er ten eerste te worden gewezen op het feit dat u tot twee maal toe stappen heeft ondernomen om terug te keren naar Moldavië. Uw verklaringen dat u niet terug zou kunnen naar Moldavië omdat het daar niet veilig zou zijn voor u en het feit dat u anderzijds wel twee maal een procedure in gang hebt gezet om vrijwillig terug te keren naar Moldavië (CGVS, p.3) vallen niet met elkaar te rijmen. Dit gegeven ondermijnt zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vrees.

Verder weten ook uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud niet te overtuigen. U haalt aan dat er provocaties kunnen plaatsvinden in Transnistrië, waardoor er een gewapend conflict zou kunnen ontstaan. Wanneer er u echter op wordt gewezen dat er momenteel toch nog geen oorlog aan de gang is in Transnistrië verklaart u dat dat klopt (CGVS, p.6-7). Er dient te worden vastgesteld dat uw vrees voor het risico dat er een conflict uitbreekt in Transnistrië, uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen van uw kant. Bijgevolg kan uw vrees voor een gewapend conflict in Transnistrië door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd.

Ook uw vrees voor het feit dat u zou kunnen worden opgeroepen om te dienen in het leger, is van hypothetische aard. U verstrekt geen enkel element waaruit blijkt dat u persoonlijk zou kunnen worden opgeroepen in het leger van Transnistrië. Zo bent u voor uw vertrek naar België nog nooit opgeroepen geweest en bent u momenteel al ouder dan de dienstplichtige leeftijd in Transnistrië (zie landeninfo: COI Focus Moldavië Transnistrië: Legerdienst en mobilisatie). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u nu wel nog uw dienstplicht zou moeten verplichten, verklaart u het niet te weten. U denkt dat iedereen wordt opgeroepen (CGVS, p.7). Bijgevolg kan de vrees die u uit om als reservist in het Moldavische leger te worden opgeroepen, door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd.

In zoverre u ten slotte nog aanhaalt dat u zich niet gratis kan laten behandelen voor hepatitis C in Moldavië en de medische zorg daar niet adequaat is (CGVS, p.4 en 7-8), dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in

artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboortecertificaat attesteren uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. U verklaart dat u geen Moldavische nationaliteit meer zou hebben omdat u uw domicilie verplaatst heeft naar Transnistrië (CGVS, p.4). U legde echter tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming uw origineel paspoort van Moldavië neer en tijdens uw tweede verzoek legt u hiervan een kopie neer. U legt tevens uw Moldavische identiteitskaart neer, waarin uw domicilie in Tiraspol is opgenomen. Bijgevolg dient er te worden besloten dat u nog steeds over de Moldavische nationaliteit beschikt. Ook uw document van het Rode Kruis betreffende de terugbetaling van een medische afspraak slaagt er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Het feit dat u hepatitis C heeft, wordt tevens niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3. Stukken

3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een document dat hij omschrijft als “Paspoort Transnistrië”.

3.2. Verweerder voegt bij zijn ‘nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure’ van 16 mei 2024 enkele bijlagen omschreven als volgt:

- Institute of Security and Global Affairs, Universiteit van Leiden, *(Non)recognition of legal identity in aspirant states: evidence from Abkhazia, South Ossetia and Transnistria*, van 19 juli 2023
- Policy paper, *Five Years of EU-Moldova Visa Free Travel*, van oktober 2019
- Carnegie Politika, *Transnistria Ups the Ante Amid Creeping Pressure From Moldova*, van 29 februari 2024

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en

bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling

5.1. Nationaliteit

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift (p. 2) op dat hij de Moldavische nationaliteit had, maar dat hij deze is verloren door in 2020 zijn domicilie te laten verplaatsen naar Transnistrië, waar hij sinds 2015 al geregeld verbleef. Hij stelt de nationaliteit van Transnistrië in de plaats te hebben gekregen. Verzoeker verklaarde ook

eerder al tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet langer meer de Moldavische nationaliteit te hebben omdat hij zijn domicilie naar Transnistrië verplaatste.

Verzoekers argumentatie dat hij heden de Moldavische nationaliteit niet meer heeft, overtuigt echter niet en kan niet worden gevolgd.

Uit de gegevens in het administratief dossier (map 5, 'documenten') blijkt dat verzoeker zijn paspoort en identiteitskaart van Moldavië neerlegt en dat deze nog geldig zijn tot 2025 respectievelijk 2033. Op grond van de informatie in deze Moldavische documenten kan er aldus vanuit worden gegaan, en neemt de Raad aan dat verzoeker nog steeds de Moldavische nationaliteit heeft. Verzoeker zelf toont het tegendeel niet aan.

Verzoekers uitleg dat hij door het paspoort dat hij kreeg in Transnistrië, een internationaal niet-erkende entiteit die zichzelf in 1992 met Russische steun afscheurde van Moldavië (informatie in administratief dossier, map 6, 'map met landeninformatie' + info bij nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure) de Moldavische nationaliteit heeft verloren, betreft slechts een blote bewering. Bovendien strookt die bewering niet met de landeninformatie die de commissaris-generaal bijgebracht heeft.

Verzoeker brengt niets in tegen en laat also na een ander licht te werpen op hetgeen hierover in de verweernota staat te lezen: *"Voorts is deze stelling in strijd met recente landeninformatie. In een artikel van het Institute of Security and Global Affairs, Universiteit van Leiden van 19 juli 2023 (zie bijlage) werd vastgesteld dat een persoon met een Transnistrisch paspoort zijn de jure nationaliteit kan laten vastleggen door zich met zijn Transnistrisch paspoort naar de Moldavische immigratie autoriteiten te begeven. Sinds 2001 werd de informatie op de door Transnistrië uitgevaardigde paspoorten wel erkend door Moldavië, maar het document an sich en de soevereiniteit van Transnistrië erkent Moldavië niet. Moldavië heeft deze mutuele erkenning ingevoerd om het proces tot het verkrijgen van een Moldavisch paspoort te vergemakkelijken voor inwoners van Transnistrië. In een Policy paper, Five Years of EU-Moldova Visa Free Travel, van oktober 2019 (zie bijlage) en een artikel van Carnegie Politika van 29 februari 2024 (zie bijlage) staat dat in 2019 het overgrote deel van personen met een Transnistrisch paspoort, ook een geldig Moldavisch paspoort hadden en dat dit aantal blijft stijgen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 15 februari 2024 zijn paspoort en identiteitskaart van Moldavië, die nog geldig zijn tot 2025, respectievelijk 2033, alsook zijn geboorteakte neerlegde. Verzoeker valt dus nog steeds onder de bescherming van de Moldavische overheid en kan zich, zelfs na het verlopen van de geldigheid van zijn Moldavische identiteitsdocumenten, nog altijd beroepen op zijn Moldavische nationaliteit. Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden in de stelling dat hij zijn Moldavische nationaliteit verloor."*

Verzoeker kan, gelet op de bijgebrachte informatie en de door hem neergelegde stukken, worden gerekend tot de grote en in aantal toenemende groep van personen die naast een Transnistrisch paspoort ook een geldig Moldavisch paspoort hebben.

In navolging van de commissaris-generaal wordt aldus besloten dat verzoekers betoog dat hij zijn Moldavische nationaliteit zou hebben verloren, niet opgaat. Verzoeker wordt hier niet in gevolgd.

Verzoekers verzoek om en verklaarde nood aan internationale bescherming dient derhalve te worden onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Moldavië, zijn land van nationaliteit. Er is geen enkele reden waarom dit niet te doen en waarom anders zou dienen te worden geoordeeld, waarbij wordt herhaald dat Transnistrië een internationaal niet-erkende entiteit betreft, en het nog steeds tot (grondgebied) Moldavië behoort.

De bij het verzoekschrift gevoegde kopieën van het document door verzoeker als "paspoort Transnistrië" aangeduid, zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De inhoud ervan kan niet worden nagegaan en de Raad neemt het stuk niet in overweging. Bovendien, zelfs al betreft het daadwerkelijk verzoekers Transnistrisch paspoort, wordt benadrukt dat verzoeker nog steeds over een geldig Moldavisch paspoort en identiteitskaart beschikt. Het tegendeel blijkt nergens uit en wordt door verzoeker niet aangetoond.

5.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoeker kwam naar België om geld te verdienen. Tijdens zijn verblijf in België brak de oorlog uit in Oekraïne, waardoor hij sindsdien voor zijn veiligheid vreest bij een terugkeer naar Transnistrië, gelet op de impact van de oorlog op Moldavië en aldus ook op Transnistrië. Tevens vreest hij bij een terugkeer te zullen worden opgeroepen voor het leger.

Verzoeker toont hiermee echter geen gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin aan. De Raad oordeelt in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land en regio van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3.2. Vooreerst wordt gewezen op de vaststelling dat verzoeker in België tot tweemaal toe *“beginnende stappen heeft gezet om vrijwillig terug te keren”* naar Moldavië, zoals hij dit zelf also omschrijft in zijn verzoekschrift.

De bestreden beslissing duidt in dit verband pertinent het volgende aan: *“Zo dient er ten eerste te worden gewezen op het feit dat u tot twee maal toe stappen heeft ondernomen om terug te keren naar Moldavië. Uw verklaringen dat u niet terug zou kunnen naar Moldavië omdat het daar niet veilig zou zijn voor u en het feit dat u anderzijds wel twee maal een procedure in gang hebt gezet om vrijwillig terug te keren naar Moldavië (CGVS, p.3) vallen niet met elkaar te rijmen. Dit gegeven ondermijnt zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vrees.”*

Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift omtrent de erbarmelijke omstandigheden waarin hij diende te overleven in België, waarbij hij erop wijst dat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet in een asielcentrum kon verblijven waardoor hij noodgedwongen op straat diende te leven, en uitleg dat hij *“was dan ook zo wanhopig en wenste terug te keren naar Moldavië. Hij moest het beste uit allemaal slechte scenario’s kiezen”* (verzoekschrift, p. 4), biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor die vaststelling.

Immers, dit neemt niet weg en wijzigt niets aan de vaststelling dat het gegeven dat verzoeker zelf tot tweemaal toe in België uit eigen beweging stappen ondernam om vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst, bezwaarlijk valt te rijmen met, doch daarentegen haaks staat op zijn beweerde vrees voor en bij terugkeer naar Moldavië.

Ook al was verzoekers situatie op het vlak van opvang in België zeer precair, moeilijk en zwaar, dan nog is de vaststelling dat hij hier tot tweemaal toe aangaf/aanmeldde dat hij vrijwillig wilde terugkeren naar Moldavië, moeilijk verenigbaar met de door hem voorgehouden vervolgingsvrees.

5.3.3. Daarnaast wijst de Raad op het door verzoeker pas zeer laat indienen van zijn huidige twee verzoek om internationale bescherming in België.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat hij op een bepaald moment toch opvang kreeg en daarom besloot om niet meer terug te keren naar Moldavië. Hierbij licht hij toe: *“Verzoeker beseft immers des te meer dat de situatie in Moldavië zeer gevaarlijk is gezien de oorlog die nu tot op heden nog steeds woedt in Oekraïne”*.

Ondanks dat verklaarde besef en vrees voor een gevaarlijke situatie in Moldavië ingevolge de oorlog in buurland Oekraïne, wachtte verzoeker nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming definitief werd afgesloten bij beslissing van het Commissariaat-generaal van 13 juni 2023 tot beëindiging van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, nog tot 27 november 2023, oftewel meer dan vijf maanden, om huidige tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Opvallend hierbij is trouwens dat verzoeker dit huidige, tweede verzoek pas indiende nadat hij een week eerder door de Belgische politie werd geïntercepteerd in Brussel bij het plegen van strafbare feiten, met name het vernielen van een drankautomaat en het raam van een winkel, waarna hij naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge werd overgebracht van waaruit hij op 27 november 2023 dit tweede verzoek indiende.

Verzoeker liet aldus eerder na om na het beëindigen van zijn vorig, eerste beschermingsverzoek spoedig en spontaan opnieuw om internationale bescherming te verzoeken, ondanks zijn beweerde besef inzake en vrees voor een gevaarlijke situatie in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker zo lang wachtte om opnieuw om internationale bescherming te verzoeken, en hij dit bovendien pas deed in voormelde omstandigheden na overbrenging naar een gesloten centrum, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

Waar in het verzoekschrift meermaals wordt aangevoerd dat verzoeker zijn verzoek tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft gediend, kan hij aldus, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd.

Dat verzoeker, ondanks zijn verklaarde precaire omstandigheden en precair verblijf in België en nadat hem eind juli 2023 een bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten werd betekend waaraan hij geen gevolg gaf, zo lang wachtte om opnieuw om internationale bescherming te verzoeken, en dit *nota bene* dus pas nadat hij hier door de politie bij feiten van vandalisme werd betrappt en naar een gesloten centrum werd overgebracht -van een spontaan verzoek uit eigen beweging is dus niet bepaald sprake-, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoekers gedragingen en verklaringen wijzen erop dat hij louter opvang en verblijf in België wenst te bekomen, veeleer dan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Zijn handelen in België, waar hij meermaals uitdrukkelijk aangaf en zich aanmeldde om vrijwillig te willen terugkeren naar Moldavië, en voorts nalaten om te handelen in België, door te verzuimen snel om internationale bescherming te verzoeken en dit pas na arrestatie en overbrenging naar een gesloten centrum, ondergraven op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees en nood aan internationale bescherming.

In dit verband wordt nog gewezen op volgende -opmerkelijke- verklaringen van verzoeker, waarvan weergave in de stukken van het administratief dossier (map 7 'Inventaris + documenten DVZ', bijlage 13 septies CID d.d. 20 november 2023), geheel in lijn met het voorgaande: *"Betrokkene past vervolgens zijn verklaring aan en verklaart dat hij eerlijk wenst te zijn. Als hij op straat moet leven zonder hulp, verkiest hij om terug te keren naar Moldavië. Als er een oplossing zou gevonden worden in België, zou hij liever in België blijven. Betrokkene zou graag reglementair werken"*.

5.3.4. In de bestreden beslissing wordt voorts op goede grond overwogen dat verzoekers vrees met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst slechts steunt op persoonlijke veronderstellingen: *"Verder weten ook uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud niet te overtuigen. U haalt aan dat er provocaties kunnen plaatsvinden in Transnistrië, waardoor er een gewapend conflict zou kunnen ontstaan. Wanneer er u echter op wordt gewezen dat er momenteel toch nog geen oorlog aan de gang is in Transnistrië verklaart u dat dat klopt (CGVS, p.6-7). Er dient te worden vastgesteld dat uw vrees voor het risico dat er een conflict uitbreekt in Transnistrië, uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen van uw kant. Bijgevolg kan uw vrees voor een gewapend conflict in Transnistrië door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd."*

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat de situatie in Transnistrië zeer gespannen is en er elk moment een conflict kan uitbreken, waardoor zijn vrees dan ook niet volledig hypothetisch is. Hij stelt dat er heel wat wapens opgeslagen liggen in Transnistrië wat voor een grote druk bij de bevolking zorgt. Volgens verzoeker is Moldavië ook in oorlog sinds de oorlog tussen Oekraïne en Rusland, daar er gevreesd wordt dat Rusland Moldavië gewelddadig zal proberen in te palmen. Hij meent dat het gebied dus zeker niet veilig te noemen is en acht het onterecht te stellen dat hij geen enkele vrees dient te hebben. Verzoeker stelt dat er wel degelijk sprake is van een vijandige omgeving in Moldavië.

Ofschoon, zo blijkt uit de artikels door verzoeker in zijn verzoekschrift aangebracht, de oorlog in buurland Oekraïne gevolgen heeft voor Moldavië, zoals o.a. de torenhoge inflatie die er kwam, het feit dat stroom en internet er geregeld uitvallen en het feit dat er in Moldavië in de grensregio al eens racketresten terecht zijn gekomen en al een Russische racket door het Moldavische luchtruim vloog, blijkt nergens uit de beschikbare informatie in het dossier dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Er ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat heden in Moldavië een oorlog aan de gang is, laat staan dat iedere Moldavische onderdaan louter door zijn aanwezigheid aldaar er het risico loopt te worden geviséerd of vervolgd.

Verzoekers vrees voor een oorlogssituatie in zijn land van herkomst Moldavië en regio van herkomst Transnistrië vindt geen steun in concrete en objectieve gegevens, en betreft aldus niets meer dan

persoonlijke veronderstellingen en vermoedens die hij op generlei wijze hard of aannemelijk maakt. De vrees is dus wel degelijk louter hypothetisch. Niets wijst op een actuele en gegronde vrees in hoofde van verzoeker.

Daarenboven dient, in zoverre verzoeker een vrees uit de situatie in zijn land en regio van herkomst puurt, hij een persoonlijke vervolgingsvrees *in concreto* aan te tonen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. De aangehaalde vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een hypothetische vrees, zoals die door verzoeker aangehaald, volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees gegrond of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar de gespannen (politieke) sfeer, de onrust en schrik bij de bevolking en 'de vijandige omgeving' in Moldavië, en de onderlinge strijd in het land tussen Russische voor- en tegenstanders, op geen enkele manier aan dat hij actueel, persoonlijk nood heeft aan internationale bescherming. Hij beperkt zich immers tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, doch slaagt er niet in deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Het begrip "*gegronde vrees*" houdt in dat de verzoeker niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Verzoeker blijft hiertoe echter manifest in gebreke.

5.3.5. Ook verzoekers vrees om in zijn regio van herkomst te worden opgeroepen om in het leger te dienen is van hypothetische aard, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt uiteengezet: *"Ook uw vrees voor het feit dat u zou kunnen worden opgeroepen om te dienen in het leger, is van hypothetische aard. U verstrekt geen enkel element waaruit blijkt dat u persoonlijk zou kunnen worden opgeroepen in het leger van Transnistrië. Zo bent u voor uw vertrek naar België nog nooit opgeroepen geweest en bent u momenteel al ouder dan de dienstplichtige leeftijd in Transnistrië (zie landeninfo: COI Focus Moldavië Transnistrië: Legerdienst en mobilisatie). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u nu wel nog uw dienstplicht zou moeten verplichten, verklaart u het niet te weten. U denkt dat iedereen wordt opgeroepen (CGVS, p.7). Bijgevolg kan de vrees die u uit om als reservist in het Moldavische leger te worden opgeroepen, door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd."*

Verzoeker ontkracht noch weerlegt deze pertinente vaststelling.

Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zoals het feit dat hij er weet van heeft dat familieleden, meer bepaald neven, reeds werden opgeroepen om te vechten in het leger, en voorts de algemene opmerking dat hij een man van vijfendertig jaar oud is en de kans dus reëel is dat bij een oorlog in Transnistrië hij zou worden opgeroepen om te dienen in het leger, aangezien er niet veel inwoners zijn en er vele soldaten nodig zijn om het op te nemen in de oorlog.

Dit betreffen echter niets meer dan blote beweringen die hij op generlei wijze staaft. Deze zijn dan ook geenszins van aard anders te doen oordelen dan in de bestreden beslissing, vaststellingen die steun vinden in objectieve landeninformatie. Uit die informatie (AD, stuk 6 'Map met landeninformatie', COI Focus "*Moldavië – Transnistrië Legerdienst en mobilisatie*") blijkt o.a. dat de dienstplicht er geldt voor mannen van 18 tot 27 jaar die op het register van dienstplichtigen staan en een periode van een jaar betreft. Mannen die een hogere beroepsopleiding voltooiden bij een staatsinstelling en op de reservistenlijst staan als officier zijn dienstplichtig tot de leeftijd van dertig jaar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er tot op heden geen sprake is van een algemene mobilisatie in Moldavië. Verzoeker, heden vijfendertig jaar oud, toont niet met concrete en objectieve gegevens aan dat die info niet langer correct is. Hij toont bovendien geenszins aan dat hij in het geval van een eventuele mobilisatie in Moldavië zou voldoen aan de criteria om te worden opgeroepen.

Verzoeker licht overigens niet toe hoe oud zijn neven waren toen zij zouden zijn opgeroepen geweest, en toont hiermee hoe dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk het risico loopt om te worden opgeroepen voor het leger. Dit blijkt nergens uit en wordt niet concreet aangetoond.

Verzoeker brengt aldus geen concrete en objectieve gegevens aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Moldavië, en meer bepaald Transnistrië zal worden opgeroepen. Zoals eerder werd opgemerkt, ligt er geen informatie voor waaruit blijkt dat Moldavië en of de regio Transnistrië in oorlog is momenteel, noch dat de dienstplichtige leeftijd in Moldavië en in de regio Transnistrië recent zou zijn opgetrokken waardoor ook personen met de leeftijd van verzoeker (heden vijfendertig jaar oud) of ouder er voor het leger zouden worden opgevorderd. De vrees van verzoeker, die in het verleden voor zijn vertrek naar België nooit werd

opgeroepen voor het leger en die heden ouder is dan de dienstplichtige leeftijd in Transnistrië, betreft aldus wel degelijk slechts een hypothetische vrees. De door verzoeker aangehaalde vrees dient evenwel gegrond, concreet, actueel en persoonlijk te zijn, *quod non*. Een louter hypothetische vrees die nergens steun in vindt, doch daarentegen strijdt met objectieve landeninformatie en die louter op persoonlijke niet aangetoonde vermoedens is gebaseerd, zoals in hoofde van verzoeker, volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

5.3.6. De loutere opmerking in het verzoekschrift dat de ziekte hepatitis C waaraan verzoeker lijdt een ernstige ziekte is en dit op zijn minst dient te worden meegenomen in samenhang met de andere elementen die hij reeds heeft ingeroepen, wijzigt niets aan het feit dat, zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt in zijn beslissing, medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Moldavische autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. De Raad ziet niet in en verzoeker licht niet toe hoe de samenhang met de andere elementen in het dossier anders doet oordelen.

5.3.7. Met zijn algemeen betoog in het verzoekschrift waarom hij niet veel documenten kan neerleggen, waarbij verzoeker wijst op het voorheen sporadisch en huidig gebrek aan contact met zijn moeder en de slechte situatie in Moldavië en Transnistrië gezien de oorlog die woedt in buurland Oekraïne alsook dat hij geen woonplaats meer heeft in Moldavië, gaat verzoeker niet in op hetgeen in de bestreden beslissing concreet wordt vastgesteld omtrent de stukken die hij wel neerlegt. Verzoeker werpt geen ander licht op die vaststellingen. Uit die documenten kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Ze hebben louter betrekking op zijn identiteit en herkomst en medische situatie, gegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

5.3.8. Verzoeker weet, gelet op wat voorafgaat, allerm minst te overtuigen en kan geenszins worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn verklaringen aannemelijk en niet in strijd zijn met voor zijn beschermingsverzoek gekende en relevante informatie, dat hij zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend en dat is komen vast te staan dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Daarentegen is namelijk komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

5.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Moldavië.

5.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt herhaald en benadrukt dat verzoeker zijn vrees niet aannemelijk of geloofwaardig maakt. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Moldavië zou hebben gekend.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat een groot deel van de bevolking zonder werk zit in Transnistrië en heel wat burgers ongewild werkloos zijn omdat de arbeidsmarkt er oververzadigd is, merkt de Raad op dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen. Er is daartoe een opzettelijk gedrag van een actor vereist. Er blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont met zijn summier betoog niet aan dat hij bij terugkeer naar Moldavië door enige actor op intentionele wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met

name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

5.4.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel, zoals al eerder werd opgemerkt, op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Derhalve toont verzoeker niet aan dat er in zijn land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoeker aan dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat hij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het buurland een oorlog woedt een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt in dit kader verder geenszins duidelijk waar, waarom, wanneer, om welke redenen, door wie en in welke omstandigheden hij zou riskeren te worden onderworpen aan ernstige schade omwille van de oorlog in Oekraïne.

5.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en deze bepaling geschonden acht, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

5.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.9. Waar verzoeker tot slot, in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS